

Arrest

nr. 201 211 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, de heer Y. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1983.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 9 augustus 2016 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 augustus 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Y(...) M(...), bent geboren in de stad Mazar -i- Sharif gelegen in de provincie Balkh. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. U spreekt Dari.

U woonde in Mazar -i- Sharif tot het jaar 2009. Omdat er op dat moment veel jonge mannen naar Europa vertrokken en u dit ook wou doen bent u toen uit Afghanistan vertrokken. U reisde naar het Verenigd Koninkrijk. U diende geen asielaanvraag in. Omdat uw vader ziek was en uw familie wou dat u terugkwam keerde u met de hulp in van het IOM terug naar Afghanistan. U bent toen in totaal zo'n twee maanden weggeweest uit Afghanistan. Na uw terugkomst huwde u met R(...) M(...). Jullie kregen drie kinderen.

U komt uit een welgestelde familie. Uw vader bezat een heel aantal appartementen en winkels in Mazar -i- Sharif die hij verhuurde. Een van die winkels had hij aan u gegeven en u inde de huurinkomsten. U had ook twee vrachtwagens waarmee u in opdracht van verschillende bedrijven goederen vervoerde. Om dit te doen had u twee chauffeurs en twee schoonmakers in dienst. U werkte oa. voor het leveranciersbedrijf Yaqin, waarvoor u olie transporteerde naar Amerikaanse basissen doorheen Afghanistan.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een telefoontje. In dit telefoontje werd u gezegd dat u geen echte moslim was omdat u voor de Amerikanen werkte. Dertien dagen later waren uw twee chauffeurs op de terugweg van een transport, toen ze een checkpoint van de taliban naderden. Uit angst verlieten ze de wagens. Ze namen met u contact op en u zei hen dat ze melding van de gebeurtenissen diende te gaan maken bij de autoriteiten, hetgeen ze ook effectief gedaan hebben. De dag dat uw chauffeurs uw trucks achterlieten kreeg u opnieuw een telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn zei u dat ze uw telefoonnummer in de trucks hadden gevonden en dat u voor de Amerikanen werkte en dat u binnen de week zou worden vermoord. Na dit telefoontje kwamen er nog enkele keren onbekende personen naar uw huis. Ze vroegen naar u maar uw moeder antwoordde dat u niet thuis was. Door deze gebeurtenissen besloten jullie Afghanistan te verlaten. Voor u uit het land vertrok heeft u uw chauffeurs nog twee keer ontmoet en hen verteld dat u uit Afghanistan ging vertrekken. Ook heeft u dit gemeld aan het bedrijf Yaqin.

Op 12 sumbula 1394 (3 september 2015) vertrok u uit Afghanistan. Enkele maanden eerder was u voor u zelf en uw gezin een paspoort gaan aanvragen in Kabul. In Mazar -i- Sharif ging u een visum aanvragen om naar Iran te reizen. Toen jullie dit ontvingen, vertrokken jullie uit Afghanistan en reisden jullie naar Iran. Jullie reisden verder richting Europa en kwamen uiteindelijk op 13 oktober 2015 in België aan. Diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in.

U stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie neer van uw taskara en die van uw vrouw en de originele taskaras van uw kinderen, 17 familiefoto's, een origineel document over de aankoop van een vrachtwagen en een origineel document van uw werk met tabellen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven onvoldoende overtuigend zijn.

Het gegeven dat u eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde trekt het CGVS niet in twijfel, maar uw verklaring dat u ook diende te leveren aan Amerikaanse basissen in Afghanistan is erg vrijblijvend. Zo wordt deze bewering op geen enkele wijze ondersteund door documenten. Het is ook

frappant dat u stelt dat uw vrachtwagens olie leverden op verschillende basissen in Afghanistan maar dat u de vraag naar de specifieke locatie van de basissen ontwijkend beantwoordt. Zo antwoordt u op de vraag of de basis in Kandahar stad gelegen is: Het is verwant met Kandahar, het is daar. En als u opnieuw wordt gevraagd waar in Kandahar de basis is gelegen zegt u: Ik heb het enkel gehoord van mijn drivers. En wanneer u gevraagd wordt waar de luchthaven van Bagram gelokaliseerd is, omdat u heeft gezegd dat daar ook een Amerikaanse basis is waar uw trucks naar toe reden zegt u: Bagram, alle mensen noemen dat zo. ik ben niet bekend met dat deel van het land, we hoorden gewoon Bagram (CGVS, 16-17). Dit is toch wel frappant aangezien u de eigenaar van de vrachtwagens was en verklaard heeft dat u de eindverantwoordelijkheid droeg over de door u uitgevoerde transporten (CGVS, 13), zo moest u bv. altijd bereikbaar zijn voor als er dingen zouden gebeuren (CGVS, 20). In het licht van deze gegevens is het eigenaardig dat u in het ongewisse zou zijn over de exacte plaats waar de goederen dienden te worden geleverd. Bovendien, al zouden uw trucks goederen hebben geleverd aan Amerikaanse basissen, dan dient te vraag gesteld te worden of uw associatie met de Amerikaanse troepen dermate groot is dat u zou worden gezien als een verrader en een risico op vervolging loopt vanwege de taliban. Hierover dient opgemerkt te worden dat u niet rechtstreeks met de Amerikaanse troepen samenwerkte. U verklaarde immers zelf dat u slechts opdrachten uitvoerde voor specifieke bedrijven. Zo was het Afghaans bedrijf Yaqin verantwoordelijk voor de contracten met de buitenlandse troepen (CGVS, 14). Daarenboven voerde u deze transporten niet zelf uit, maar werd dit gedaan door andere chauffeurs (CGVS, 14). U zelf bleef in Mazar –i – Sharif. Naast de transporten naar de Amerikaanse basissen werkte u ook voor andere privébedrijven die niets met de buitenlandse troepen te maken hadden (CGVS, 12). Uw mogelijke associatie met de buitenlandse mogendheden is bijgevolg erg beperkt. U zegt zelf geen speciale relatie te hebben met Amerikanen (CGVS, 9) en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u rechtstreeks contact had met Amerikanen of andere buitenlanders. Bovendien is het uiterst relevant dat u in een van de veiligste steden van Afghanistan woonde. Dit haalt u ook zelf tijdens het gehoor aan en u stelt expliciet dat er geen taliban rond u waren, dat zij in andere plaatsen zijn (CGVS, 20). U geeft daarnaast ook aan dat er honderden trucks waren die hetzelfde deden als u, namelijk olie vervoeren in opdracht van andere bedrijven naar de Amerikanen (CGVS, 9 en 15). U zegt vervolgens zelf dat de taliban u niet zouden kunnen vinden, tenzij iemand u verkleedt heeft. U neemt aan dat dit gebeurd is. Wanneer u dan de vraag wordt gesteld of u enig idee heeft wie dit dan zou hebben gedaan zegt u echter hier geen enkel idee over te hebben. U insinueert dat het met zakenbelangen te maken heeft want u zegt dat het een business is en iedereen geld wil verdienen, maar verder dan deze vage uitspraken komt u niet (CGVS, 20). In het licht van deze omstandigheden maakt u door deze niet gestaafde veronderstellingen niet aannemelijk dat net u door de taliban werd geïdentificeerd als vijand.

Dit wordt nog eens bevestigd door uw verklaringen aangaande de acties die de taliban naar u toe zou ondernomen hebben. Zo verklaart u dat ze u de eerste keer hebben bedreigd in het begin van de vijfde maand van de Afghaanse kalender en dat dit 13 dagen later een tweede keer gebeurde. Ze hebben u bij dit laatste telefoontje expliciet gezegd dat ze u binnen een week zouden vermoorden (CGVS, 19). Na deze doodsb bedreiging woonde u nog zo'n maand in Afghanistan (CGVS, 22). Toch heeft u in deze periode geen enkel probleem ondervonden. U stelt dat u niet meer vaak naar buiten ging, maar toch blijkt uit uw verklaringen dat u uw zaken nog bent gaan afhandelen met het bedrijf Yaqin en met de chauffeurs die voor u werkten. Na het incident (en dus na de doodsb bedreiging) bent u naar hen toe gegaan om te checken of alles ok was met hun. Nadien ging u nog eens terug omdat u hen nog geld moest uit betalen. U heeft hen zelfs ingelicht over uw plannen om het land te verlaten (CGVS, 22 en 23). Dit lijken niet de handelingen van een persoon die zoveel schrik heeft dat hij zal worden vermoord dat hij geen andere keuze ziet dan zijn land te verlaten. Indien u werkelijk voor uw leven vreesde is het uiterst opmerkelijk dat u dit alles nog heeft gedaan. U stelt dat er een aantal keer mensen aan uw deur naar u kwamen vragen, maar zij dropen terug af wanneer uw moeder hen zei dat u niet thuis was (CGVS, 22). Als de taliban u werkelijk zouden willen vermoorden, is het niet aannemelijk dat ze gewoon een paar keer naar u kwamen vragen maar verder geen enkele actie naar u toe hebben ondernomen in de periode dat u nog in het land was; meer nog, ze hebben u geen stok in de wielen gestoken terwijl u uw vertrek aan het voorbereiden was. Dit alles is hoogst onwaarschijnlijk.

Wanneer u wordt gevraagd naar de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat er nog steeds personen naar uw huis zijn gekomen die naar u vroegen. Op de vraag hoe vaak dit is gebeurd zegt u het antwoord niet te weten. Als reden hiervoor zegt u dat uw moeder u dit niet wilde vertellen omdat ze uw angst niet wilde vergroten (CGVS, 19). Op zich is het al raar dat uw moeder u wel wilde zeggen dat er mensen naar je kwamen vragen maar hier voor de rest geen toelichting over wilde geven. Bovendien mag toch verwacht worden dat u aandringt om deze informatie te verkrijgen, gezien ze u en uw familie rechtstreeks aanbelangt en ze volgens uw verklaringen ook de reden was van uw vertrek uit

het land. Overigens valt uit uw verklaringen wederom de lakse houding van uw vervolgers op te maken, want ze komen enkel eens naar u informeren. Daarnaast haalt u geen enkele andere elementen aan die aantonen dat u nu bij uw terugkeer naar Afghanistan een reële risico op vervolging loopt vanwege de taliban. Dit alles draagt opnieuw bij tot de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u dat uw chauffeurs de vrachtwagens achterlieten toen ze een checkpoint van de taliban naderden. De taliban doorzoekt immers alle wagens en checkt iedereen. Als ze mensen vinden die voor de overheid of buitenlanders werken worden ze door de taliban vermoord (CGVS, 18). U zegt dat uw chauffeurs geen andere keuze hadden dan weg te lopen (CGVS, 18) maar als u wordt gevraagd waarom iemand die de trucks zou doorzoeken zou denken dat jullie iets te maken hadden met de Amerikanen zegt u enkel dat het deze keer om een privétransport ging maar dat u wel reeds vijf jaar hebt samengewerkt met de Amerikanen (CGVS, 22). Gezien het om een privétransport ging en er klaarblijkelijk geen elementen zijn te vinden in de truck die er op wijzen dat jullie voor de Amerikanen materiaal vervoerden kan niet worden ingezien waarom uw chauffeurs vonden dat ze geen andere keuze hadden dan weg te lopen. Gezien u geen andere mensen op de hoogte had gebracht van het dreigetelefoontje dat u dertien dagen eerder ontving, konden ze ook hierdoor niet gealarmeerd zijn (CGVS, 21). Verder stelt u ook geen weet te hebben van het feit dat uw chauffeurs zelf zouden bedreigd geweest zijn. Het verloop van de door u geschetste gebeurtenissen houdt dan ook weinig steek.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u jullie vertrek uit Afghanistan al enkele maanden aan het voorbereiden was, toen er nog geen sprake was van problemen met de taliban (CGVS, 9). Zo bent u naar Kabul gegaan om paspoorten aan te vragen voor u en voor uw gezin. Op de vraag waarom toen een paspoort bent gaan aanvragen antwoordt u: Omdat het vorige paspoort enkele een foto had, de nieuwe was met een elektronische chip en ook de situatie daar was niet zo veilig. Veel oorlog rond ons, veel mensen werden vermoord, daarom vroegen we het aan. Tegenwoordig zijn de mensen heel bezorgd. Het is oorlog rond ons, veel mensen worden vermoord. Van de dag dat ik me herinner, is er oorlog. Bijna 40 jaar worden mensen vermoord. Er worden duizenden paspoorten gemaakt. U had met andere woorden al enkele maanden voor uw vertrek de intentie om het land te verlaten wegens de algemene situatie in Afghanistan. Dat u de wil hebt om in Europa een nieuw leven op te bouwen blijkt ook uit het feit dat u al eerder, in het jaar 2009, bent vertrokken uit Afghanistan en naar het Verenigd Koninkrijk reisde. U vertrok toen omdat veel jonge mannen dit deden. Op de vraag of u andere redenen had om toen uit Afghanistan te vertrekken antwoordt u dat u gewoon naar Europa wou. U diende in die periode nergens een asielaanvraag in (CGVS, 4). Dat u plots, nadat u reeds de nodige administratieve stappen hebt gezet om uit het land te kunnen reizen, problemen zou krijgen met de taliban is wel een heel erg grote toevalligheid die in het licht van de eerdere observaties in een bedrieglijk daglicht komt te staan.

Voorts benadrukt het CGVS dat het de plicht is van elke asielzoeker om alle documenten voor te leggen die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. De paspoorten die u enkele maanden voor uw vertrek in Afghanistan verkreeg legt u niet voor, zelfs niet in de vorm van een kopie. Naast uw identiteitsgegevens bevat uw paspoort nog informatie die relevant is voor uw asielaanvraag, namelijk de datum van de aanvraag van het paspoort, de informatie over eventuele visa en de data van de mogelijke grensoverschrijdingen die u met dit paspoort heeft gedaan. Aangezien u verklaarde dat u op legale wijze naar Iran reisde kan dit paspoort uw uitreisdatum uit Afghanistan aantonen. Deze informatie heeft ook implicaties op de beoordeling van uw asielrelaas. Op de vraag waarom u jullie paspoorten niet voorlegt zegt u dat u uw rugzak onderweg naar Europa heeft weggegooid omdat u uw twee dochters de berg op diende te dragen en het moeilijk was verschillende dingen bij te houden (CGVS, 8). Dat er met zulke belangrijke documenten zo lichtzinnig door jullie is omgesprongen, terwijl paspoorten het verschil in gewicht niet zullen gemaakt hebben, daar valt toch ernstig aan te twijfelen. Dat u deze documenten niet voorlegt en daardoor geen zicht biedt op relevante informatie is opnieuw een negatief element bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat u geen enkel officieel document neerlegt over de verdwijning van uw vrachtwagens, ondanks het feit dat hierover een officiële aangifte is gebeurd bij de autoriteiten (CGVS, 19). Overigens, het feit dat u het wel heel erg belangrijk vindt dat er een aangifte wordt gedaan van het achterlaten van uw vrachtwagens, maar dat u totaal de moeite niet vindt om uw eigen doodsb bedreigingen te gaan rapporteren aan de instanties (CGVS, 23) is weinig logisch.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze uw asielrelaas kunnen staven. U legt de taskaras neer van u en uw gezinsleden, maar een taskara is enkel een identiteitsdocument en heeft geen uitstaans met uw asielrelaas. Bovendien betreffen de taskara van u en uw vrouw slechts een

kopie. De aankoopakte van uw vrachtwagen ondersteunt enkel de verklaring dat u eigenaar was van een vrachtwagen. De tabellen met de gegevens van de olie die door uw vrachtwagen werd vervoerd kunnen hoogstens aantonen dat u actief was in het vervoer van olie. Uit deze tabellen blijkt dat de bestemming van de besproken transporten Kandahar is (CGVS, 12), maar aan wie moest geleverd worden of waar precies in Kandahar kan hier niet uit worden afgeleid (zie groene map). De voorgelegde foto's zijn wat ze zijn, persoonlijke foto's die niets zeggen over de redenen van uw vertrek uit uw land.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielaanvraag als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede verzoekende partij, mevrouw R. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 9 augustus 2016 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 augustus 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, R(...) M(...), bent geboren in de stad Mazar -i- Sharif gelegen in de provincie Balkh. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. U spreekt Dari. U bent gehuwd met Y(...) M(...) en jullie hebben drie kinderen.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie familie in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing aan uw man ((...)):

U, Y(...) M(...), bent geboren in de stad Mazar -i- Sharif gelegen in de provincie Balkh. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. U spreekt Dari.

U woonde in Mazar -i- Sharif tot het jaar 2009. Omdat er op dat moment veel jonge mannen naar Europa vertrokken en u dit ook wou doen bent u toen uit Afghanistan vertrokken. U reisde naar het Verenigd Koninkrijk. U diende geen asielaanvraag in. Omdat uw vader ziek was en uw familie wou dat u terugkwam keerde u met de hulp in van het IOM terug naar Afghanistan. U bent toen in totaal zo'n twee maanden weggeweest uit Afghanistan. Na uw terugkomst huwde u met Rangina Muradi. Jullie kregen drie kinderen.

U komt uit een welgestelde familie. Uw vader bezat een heel aantal appartementen en winkels in Mazar -i- Sharif die hij verhuurde. Een van die winkels had hij aan u gegeven en u inde de huurinkomsten. U had ook twee vrachtwagens waarmee u in opdracht van verschillende bedrijven goederen vervoerde. Om dit te doen had u twee chauffeurs en twee schoonmakers in dienst. U werkte oa. voor het leveranciersbedrijf Yaqin, waarvoor u olie transporteerde naar Amerikaanse basissen doorheen Afghanistan.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een telefoontje. In dit telefoontje werd u gezegd dat u geen echte moslim was omdat u voor de Amerikanen werkte. Dertien dagen later waren uw twee chauffeurs op de terugweg van een transport, toen ze een checkpoint van de taliban naderden. Uit angst verlieten ze de wagens. Ze namen met u contact op en u zei hen dat ze melding van de gebeurtenissen diende te gaan maken bij de autoriteiten, hetgeen ze ook effectief gedaan hebben. De dag dat uw chauffeurs uw trucks achterlieten kreeg u opnieuw een telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn zei u dat ze uw telefoonnummer in de trucks hadden gevonden en dat u voor de Amerikanen werkte en dat u binnen de week zou worden vermoord. Na dit telefoontje kwamen er nog enkele keren onbekende personen naar uw huis. Ze vroegen naar u maar uw moeder antwoordde dat u niet thuis was. Door deze gebeurtenissen besloten jullie Afghanistan te verlaten. Voor u uit het land vertrok heeft u uw chauffeurs nog twee keer ontmoet en hen verteld dat u uit Afghanistan ging vertrekken. Ook heeft u dit gemeld aan het bedrijf Yaqin.

Op 12 sumbula 1394 (3 september 2015) vertrok u uit Afghanistan. Enkele maanden eerder was u voor u zelf en uw gezin een paspoort gaan aanvragen in Kabul. In Mazar -i- Sharif ging u een visum aanvragen om naar Iran te reizen. Toen jullie dit ontvingen, vertrokken jullie uit Afghanistan en reisden jullie naar Iran. Jullie reisden verder richting Europa en kwamen uiteindelijk op 13 oktober 2015 in België aan. Diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in.

U stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie neer van uw taskara en die van uw vrouw en de originele taskaras van uw kinderen, 17 familiefoto's, een origineel document over de aankoop van een vrachtwagen en een origineel document van uw werk met tabellen.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch wel de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing van uw echtgenoot.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven onvoldoende overtuigend zijn.

Het gegeven dat u eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde trekt het CGVS niet in twijfel, maar uw verklaring dat u ook diende te leveren aan Amerikaanse basissen in Afghanistan is erg vrijblijvend. Zo wordt deze bewering op geen enkele wijze ondersteund door documenten. Het is ook frappant dat u stelt dat uw vrachtwagens olie leverden op verschillende basissen in Afghanistan maar dat u de vraag naar de specifieke locatie van de basissen ontwijkend beantwoordt. Zo antwoordt u op de vraag of de basis in Kandahar stad gelegen is: Het is verwant met Kandahar, het is daar. En als u opnieuw wordt gevraagd waar in Kandahar de basis is gelegen zegt u: Ik heb het enkel gehoord van mijn drivers. En wanneer u gevraagd wordt waar de luchthaven van Bagram gelokaliseerd is, omdat u

heeft gezegd dat daar ook een Amerikaanse basis is waar uw trucks naar toe reden zegt u: Bagram, alle mensen noemen dat zo. ik ben niet bekend met dat deel van het land, we hoorden gewoon Bagram (CGVS, 16-17). Dit is toch wel frappant aangezien u de eigenaar van de vrachtwagens was en verklaard heeft dat u de eindverantwoordelijkheid droeg over de door u uitgevoerde transporten (CGVS, 13), zo moest u bv. altijd bereikbaar zijn voor als er dingen zouden gebeuren (CGVS, 20). In het licht van deze gegevens is het eigenaardig dat u in het ongewisse zou zijn over de exacte plaats waar de goederen dienden te worden geleverd. Bovendien, al zouden uw trucks goederen hebben geleverd aan Amerikaanse basissen, dan dient te vraag gesteld te worden of uw associatie met de Amerikaanse troepen dermate groot is dat u zou worden gezien als een verrader en een risico op vervolging loopt vanwege de taliban. Hierover dient opgemerkt te worden dat u niet rechtstreeks met de Amerikaanse troepen samenwerkte. U verklaarde immers zelf dat u slechts opdrachten uitvoerde voor specifieke bedrijven. Zo was het Afghaans bedrijf Yaqin verantwoordelijk voor de contracten met de buitenlandse troepen (CGVS, 14). Daarenboven voerde u deze transporten niet zelf uit, maar werd dit gedaan door andere chauffeurs (CGVS, 14). U zelf bleef in Mazar –i – Sharif. Naast de transporten naar de Amerikaanse basissen werkte u ook voor andere privébedrijven die niets met de buitenlandse troepen te maken hadden (CGVS, 12). Uw mogelijke associatie met de buitenlandse mogendheden is bijgevolg erg beperkt. U zegt zelf geen speciale relatie te hebben met Amerikanen (CGVS, 9) en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u rechtstreeks contact had met Amerikanen of andere buitenlanders. Bovendien is het uiterst relevant dat u in een van de veiligste steden van Afghanistan woonde. Dit haalt u ook zelf tijdens het gehoor aan en u stelt expliciet dat er geen taliban rond u waren, dat zij in andere plaatsen zijn (CGVS, 20). U geeft daarnaast ook aan dat er honderden trucks waren die hetzelfde deden als u, namelijk olie vervoeren in opdracht van andere bedrijven naar de Amerikanen (CGVS, 9 en 15). U zegt vervolgens zelf dat de taliban u niet zouden kunnen vinden, tenzij iemand u verkleedt heeft. U neemt aan dat dit gebeurd is. Wanneer u dan de vraag wordt gesteld of u enig idee heeft wie dit dan zou hebben gedaan zegt u echter hier geen enkel idee over te hebben. U insinueert dat het met zakenbelangen te maken heeft want u zegt dat het een business is en iedereen geld wil verdienen, maar verder dan deze vage uitspraken komt u niet (CGVS, 20). In het licht van deze omstandigheden maakt u door deze niet gestaafde veronderstellingen niet aannemelijk dat net u door de taliban werd geïdentificeerd als vijand.

Dit wordt nog eens bevestigd door uw verklaringen aangaande de acties die de taliban naar u toe zou ondernomen hebben. Zo verklaart u dat ze u de eerste keer hebben bedreigd in het begin van de vijfde maand van de Afghaanse kalender en dat dit 13 dagen later een tweede keer gebeurde. Ze hebben u bij dit laatste telefoontje expliciet gezegd dat ze u binnen een week zouden vermoorden (CGVS, 19). Na deze doodsb bedreiging woonde u nog zo'n maand in Afghanistan (CGVS, 22). Toch heeft u in deze periode geen enkel probleem ondervonden. U stelt dat u niet meer vaak naar buiten ging, maar toch blijkt uit uw verklaringen dat u uw zaken nog bent gaan afhandelen met het bedrijf Yaqin en met de chauffeurs die voor u werkten. Na het incident (en dus na de doodsb bedreiging) bent u naar hen toe gegaan om te checken of alles ok was met hun. Nadien ging u nog eens terug omdat u hen nog geld moest uit betalen. U heeft hen zelfs ingelicht over uw plannen om het land te verlaten (CGVS, 22 en 23). Dit lijken niet de handelingen van een persoon die zoveel schrik heeft dat hij zal worden vermoord dat hij geen andere keuze ziet dan zijn land te verlaten. Indien u werkelijk voor uw leven vreesde is het uiterst opmerkelijk dat u dit alles nog heeft gedaan. U stelt dat er een aantal keer mensen aan uw deur naar u kwamen vragen, maar zij dropen terug af wanneer uw moeder hen zei dat u niet thuis was (CGVS, 22). Als de taliban u werkelijk zouden willen vermoorden, is het niet aannemelijk dat ze gewoon een paar keer naar u kwamen vragen maar verder geen enkele actie naar u toe hebben ondernomen in de periode dat u nog in het land was; meer nog, ze hebben u geen stok in de wielen gestoken terwijl u uw vertrek aan het voorbereiden was. Dit alles is hoogst onwaarschijnlijk.

Wanneer u wordt gevraagd naar de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat er nog steeds personen naar uw huis zijn gekomen die naar u vroegen. Op de vraag hoe vaak dit is gebeurd zegt u het antwoord niet te weten. Als reden hiervoor zegt u dat uw moeder u dit niet wilde vertellen omdat ze uw angst niet wilde vergroten (CGVS, 19). Op zich is het al raar dat uw moeder u wel wilde zeggen dat er mensen naar je kwamen vragen maar hier voor de rest geen toelichting over wilde geven. Bovendien mag toch verwacht worden dat u aandringt om deze informatie te verkrijgen, gezien ze u en uw familie rechtstreeks aanbelangt en ze volgens uw verklaringen ook de reden was van uw vertrek uit het land. Overigens valt uit uw verklaringen wederom de lakse houding van uw vervolgers op te maken, want ze komen enkel eens naar u informeren. Daarnaast haalt u geen enkele andere elementen aan die aantonen dat u nu bij uw terugkeer naar Afghanistan een reële risico op vervolging loopt vanwege de taliban. Dit alles draagt opnieuw bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u dat uw chauffeurs de vrachtwagens achterlieten toen ze een checkpoint van de taliban naderden. De taliban doorzoekt immers alle wagens en checkt iedereen. Als ze mensen vinden die voor de overheid of buitenlanders werken worden ze door de taliban vermoord (CGVS, 18). U zegt dat uw chauffeurs geen andere keuze hadden dan weg te lopen (CGVS, 18) maar als u wordt gevraagd waarom iemand die de trucks zou doorzoeken zou denken dat jullie iets te maken hadden met de Amerikanen zegt u enkel dat het deze keer om een privétransport ging maar dat u wel reeds vijf jaar hebt samengewerkt met de Amerikanen (CGVS, 22). Gezien het om een privétransport ging en er klaarblijkelijk geen elementen zijn te vinden in de truck die er op wijzen dat jullie voor de Amerikanen materiaal vervoerden kan niet worden ingezien waarom uw chauffeurs vonden dat ze geen andere keuze hadden dan weg te lopen. Gezien u geen andere mensen op de hoogte had gebracht van het dreigtelefoontje dat u dertien dagen eerder ontving, konden ze ook hierdoor niet gealarmeerd zijn (CGVS, 21). Verder stelt u ook geen weet te hebben van het feit dat uw chauffeurs zelf zouden bedreigd geweest zijn. Het verloop van de door u geschetste gebeurtenissen houdt dan ook weinig steek.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u jullie vertrek uit Afghanistan al enkele maanden aan het voorbereiden was, toen er nog geen sprake was van problemen met de taliban (CGVS, 9). Zo bent u naar Kabul gegaan om paspoorten aan te vragen voor u en voor uw gezin. Op de vraag waarom toen een paspoort bent gaan aanvragen antwoordt u: Omdat het vorige paspoort enkele een foto had, de nieuwe was met een elektronische chip en ook de situatie daar was niet zo veilig. Veel oorlog rond ons, veel mensen werden vermoord, daarom vroegen we het aan. Tegenwoordig zijn de mensen heel bezorgd. Het is oorlog rond ons, veel mensen worden vermoord. Van de dag dat ik me herinner, is er oorlog. Bijna 40 jaar worden mensen vermoord. Er worden duizenden paspoorten gemaakt. U had met andere woorden al enkele maanden voor uw vertrek de intentie om het land te verlaten wegens de algemene situatie in Afghanistan. Dat u de wil hebt om in Europa een nieuw leven op te bouwen blijkt ook uit het feit dat u al eerder, in het jaar 2009, bent vertrokken uit Afghanistan en naar het Verenigd Koninkrijk reisde. U vertrok toen omdat veel jonge mannen dit deden. Op de vraag of u andere redenen had om toen uit Afghanistan te vertrekken antwoordt u dat u gewoon naar Europa wou. U diende in die periode nergens een asielaanvraag in (CGVS, 4). Dat u plots, nadat u reeds de nodige administratieve stappen hebt gezet om uit het land te kunnen reizen, problemen zou krijgen met de taliban is wel een heel erg grote toevalligheid die in het licht van de eerdere observaties in een bedrieglijk daglicht komt te staan.

Voorts benadrukt het CGVS dat het de plicht is van elke asielzoeker om alle documenten voor te leggen die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. De paspoorten die u enkele maanden voor uw vertrek in Afghanistan verkreeg legt u niet voor, zelfs niet in de vorm van een kopie. Naast uw identiteitsgegevens bevat uw paspoort nog informatie die relevant is voor uw asielaanvraag, namelijk de datum van de aanvraag van het paspoort, de informatie over eventuele visa en de data van de mogelijke grensoverschrijdingen die u met dit paspoort heeft gedaan. Aangezien u verklaarde dat u op legale wijze naar Iran reisde kan dit paspoort uw uitreisdatum uit Afghanistan aantonen. Deze informatie heeft ook implicaties op de beoordeling van uw asielrelaas. Op de vraag waarom u jullie paspoorten niet voorlegt zegt u dat u uw rugzak onderweg naar Europa heeft weggegooid omdat u uw twee dochters de berg op diende te dragen en het moeilijk was verschillende dingen bij te houden (CGVS, 8). Dat er met zulke belangrijke documenten zo lichtzinnig door jullie is omgesprongen, terwijl paspoorten het verschil in gewicht niet zullen gemaakt hebben, daar valt toch ernstig aan te twifelen. Dat u deze documenten niet voorlegt en daardoor geen zicht biedt op relevante informatie is opnieuw een negatief element bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat u geen enkel officieel document neerlegt over de verdwijning van uw vrachtwagens, ondanks het feit dat hierover een officiële aangifte is gebeurd bij de autoriteiten (CGVS, 19). Overigens, het feit dat u het wel heel erg belangrijk vindt dat er een aangifte wordt gedaan van het achterlaten van uw vrachtwagens, maar dat u totaal de moeite niet vindt om uw eigen doodsb bedreigingen te gaan rapporteren aan de instanties (CGVS, 23) is weinig logisch.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze uw asielrelaas kunnen staven. U legt de taskaras neer van u en uw gezinsleden, maar een taskara is enkel een identiteitsdocument en heeft geen uitstaans met uw asielrelaas. Bovendien betreffen de taskara van u en uw vrouw slechts een kopie. De aankoopakte van uw vrachtwagen ondersteunt enkel de verklaring dat u eigenaar was van een vrachtwagen. De tabellen met de gegevens van de olie die door uw vrachtwagen werd vervoerd kunnen hoogstens aantonen dat u actief was in het vervoer van olie. Uit deze tabellen blijkt dat de bestemming van de besproken transporten Kandahar is (CGVS, 12), maar aan wie moest geleverd

worden of waar precies in Kandahar kan hier niet uit worden afgeleid (zie groene map). De voorgelegde foto's zijn wat ze zijn, persoonlijke foto's die niets zeggen over de redenen van uw vertrek uit uw land.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielaanvraag als ongelofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"1ste onderdeel verzoeker komt in aanmerking om te worden erkend als vluchteling

De bestreden beslissingen stellen ten onrechte dat eerste verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou hebben. In tegenstelling tothetgeen de verwerende partij stelt, komen verzoekers wel degelijk in aanmerking om te worden erkend als vluchteling en diens verklaringen zijn meer dan overtuigend.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissingen o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een

roi kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoekers en die van hun minderjarige kinderen.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoekers menen dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoekers stellen vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissingen niet volstaan om de beslissingen te dragen.

Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren toteen bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]".

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'dadens van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

"(...)

Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

[...]

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van eerste verzoeker, met name het feit dat hij eigenaar was van vrachtwagens en hiermee goederen liet vervoeren o.a. aan Amerikaanse basissen in Afghanistan, inderdaad een belangrijk materieel feit is:

[...]

Wat betreft eerste verzoekers tewerkstelling en activiteit, stelt verzoeker vast dat verwerende partij daaromtrent geen ongeloofwaardigheid heeft weerhouden in de mate dat eerste verzoeker verklaarde dat hij eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen dat zijn verklaring dat hij ook goederen diende te leveren aan Amerikaanse basissen 'erg verblijvend' is. De motivering van de beslissing is alleszins niet afdoende. Enerzijds erkent de verwerende partij dat ze geloof gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij eigenaar was van trucks en dat hij hiermee goederen vervoerde, anderzijds worden er weinig ernstige elementen weerhouden die geenszins volstaan om te twijfelen aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activiteit.

De verwerende partij voert aan dat eerste verzoeker 'ontwijkend' zou antwoorden wanneer er gevraagd wordt naar de specifieke locatie van de basissen. Het is duidelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat eerste verzoeker zelf geen chauffeur was. In tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht aan te tonen, heeft verzoeker wel degelijk nuttige informatie aangereikt waaruit blijkt dat hij toch op de hoogste is van de locatie waar de goederen moesten worden vervoerd:

wegaan die eens overlopen, naar Kandahar, waargingen ze naar toe?

De Amerikaanse basis

-waarlag die?

In de luchthaven.

-en ligt die ver van kandahar stad,?

Het is zoals in Bagram, bet is de luchthaven, een deel daarvan is de Amerikaanse basis. Ik ben er nooit geweest, ik reed er zelf niet mee. Als ze me 1 biljard betalen zou ik het niet doen. Ik hoorde het van de drivers die voor mij werkten.

-Ligt de basis in kandahar stad?

Het is verwant met kandahar, het is daar.

-maar waar in kandahar ligt die basis?

Ik heb het enkel gehoord van mijn drivers." (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 16)

De dossierbehandelaar vertrekt van de foutieve veronderstelling dat als verantwoordelijke voor de trucks men dan ook moet weten waar de Amerikaanse basis (bijvoorbeeld in Kandahar) exact gelegen is. Het is voor verzoekers een raadsel waarom de verwerende partij geen genoegen neemt met het feit dat verzoeker verwijst naar de luchthaven van Kandahar. De verwerende partij verliest uit het oog dat eerste verzoeker — zoals hij zelf verklaart tijdens het gehoor- niet naar de Amerikaanse basissen is geweest. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat eerste verzoeker wel degelijk weet waar de goederen werden vervoerd.

Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker ook conséquente en gedetailleerde verklaringen aflegde met betrekking tot de Amerikaanse basis te Bagram:

"u vermeldde ook een bestemming in bagram?

De grootste Amerikaanse basis is daar. Er zijn veel bedrijven die olie voor hen voorzien. Wij brachten ook olie naar daar.

-en gingen uw trucks dan eerst naar kabul of rechtstreeks naar bagram?

Nee, we gingen niet naar kabul, er is de weg naar kabul, er is kruispunt, er is alternatieve weg in de helft van weg naar kabul, zo kan je naar bagram.

-hoe ging het dan met de escorte naar bagram?

Ik vertelde ook dat het bedrijf zijn eigen escorte had, twee cars, die brachten ons naar kabul, dat is hetzelfde als we naar bagram gingen, dat we niet zoals naar kandahar in een grote groep.

-waar in bagram was de Amerikaanse basis?

In de bagram airport

-en waar lag die?

70 km van kabul, en ook aan andere kant is shamali.

-en waar lag de luchthaven zelf?

Bagram, alle mensen noemen dat zo. Ik ben niet zo bekend met dat deel van het land, we hoorden gewoon bagram. " (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 16-17)

Voor iemand die eigenaar was van de trucks, zijn diens informatie conform zijn profiel en kan van hem geenszins worden verwacht verklaringen af te leggen die verwacht kan worden van een arbeider/bediende/chauffeur die ter plaatse werkzaam is.

Verzoekers stellen dan ook vast dat eerste verzoeker omtrent zijn werkzaamheden zeer uitgebreide verklaringen aflegde waarvan in casu slechts een onbeduidende fractie werd beoordeeld op zijn geloofwaardigheid.

Voorts stelt de verwerende partij dat indien eerste verzoekers trucks goederen zou hebben geleverd aan Amerikaanse basissen, dat er de vraag dient te worden gesteld of eerste verzoekers associatie met de Amerikaanse troepen dermate groot is dat eerste verzoeker zou worden gezien als een verrader en dat hij een risico op vervolging loopt vanwege de taliban. Het enkele feit dat eerste verzoeker niet rechtstreeks samenwerkte met de Amerikaanse troepen, is een feit dat voor de taliban weinig relevant is, noch verandert dit iets aan het risico op vervolging. Verzoeker verwijst hieromtrent naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 19 april 2016 die potentiële risicoprofielen als volgt omschrijven: 'Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces'. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines is het dus niet alleen belangrijk of men geassocieerd wordt als supporter van de buitenlandse troepen of Afghaanse autoriteiten, maar volgens dit rapport is het ook belangrijk of bepaalde individuen aanzien worden als supporters van voormelde entiteiten. De bemerking van de verwerende partij snijdt dan ook geen hout.

Eerste verzoeker heeft duidelijk een risicoprofiel. Dit profiel wordt versterkt wanneer men vaststelt dat eerste verzoeker samenwerkte met Afghaanse bedrijven die zelf hun opdrachten kregen van de buitenlandse troepen.

Aldus niet in geschil kan zijn verzoekers risicoprofiel. Het is voor verzoekers dan ook een raadsel waarom de verwerende partij aanvoert dat zijn asielmotieven onvoldoende overtuigend zouden zijn.

Aangezien eerste verzoeker zijn tewerkstelling heeft aangetoond, kan er dan ook geloof worden gehecht aan zijn verklaarde problemen met de Taliban. Diens verklaringen op het CGVS zijn zeer doorleefd, maar ook gedetailleerd en aannemelijk.

Verzoeker is gedetailleerd geweest in zijn verklaringen over zijn werk. Hij is conséquent in zijn verklaringen hierover. Verzoeker verwijst dan ook integraal naar het gehoorverslag waarbij uw Raad zal kunnen vaststellen dat verzoeker ten aanzien van verschillende aspecten van zijn werk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die door de verwerende partij geenszins worden betwist.

Tweedens tracht de verwerende partij verwarring te zaaien omtrent verzoekers verklaringen aangaande de acties die de taliban naar hem toe hebben ondernomen. Eerste verzoeker verklaart dat ze eerste verzoeker eerste keer hebben bedreigd in het begin van de vijfde maand van de Afghaanse zonnekalender en dat dit 13 dagen later een tweede keer gebeurde. De Taliban hebben eerste verzoeker bij dit laatste telefoontje expliciet gezegd dat ze hem binnen een week zouden vermoorden. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 19). Het feit dat verzoeker na deze doodsb bedreigingen nog zo'n maand in Afghanistan woonde en in deze periode geen incidenten plaatsvond ten aanzien van verzoekers, is geen argument om te stellen dat hun asielmotieven niet overtuigend zou zijn. De verwerende partij gaat ook voorbij aan eerste verzoekers verklaringen waarbij hij benadrukt dat hij niet meer vaak naar buiten ging en dan ook zorgvuldig te werk ging. Uiteraard moest hij een aantal zaken afhandelen, maar daaruit kan de verwerende partij geenszins afleiden dat deze handelingen niet zou kunnen worden verwacht van een persoon die vrees koestert. Wat betreft de stelling van de verwerende partij dat de taliban eerste verzoeker 'geen stok in de wielen hebben gestoken' terwijl hij zijn vertrek aan het voorbereiden was, dienen verzoekers te repliceren dat hun vrees naar de toekomst toe moet worden beoordeeld. Dit blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt naar de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan waarbij hij verklaart dat er nog steeds personen naar zijn huis gekomen zijn die naar hem vroegen.

Voorts verklaarde eerste verzoeker inderdaad dat diens chauffeurs de vrachtwagens achterlieten toen ze een checkpost van de taliban naderden. Verzoeker verklaarde dat zijn chauffeurs geen andere keuze hadden dan weg te lopen. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende:

" (...) maar als u wordt gevraagd waarom iemand die de trucks zou doorzoeken zou denken dat jullie iets te maken hadden met de Amerikanen zegt u enkel dat het deze keer om een privétransport ging maar dat u wel reeds vijfjaar hebt samengewerkt met de Amerikanen.

Gezien het om een privétransport ging en er klaarblijkelijk geen elementen zijn te vinden in de truck die er*op wijzen dat jullie voor de Amerikanen materiaal vervoerden kan niet worden ingezien waarom uw chauffeurs vonden dat ze geen andere keuze hadden dan weg te lopen (Bestreden beslissing, pag. 3)

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tracht duidelijk te maken dat het deze keer inderdaad om een privétransport ging, maar dat hij eerder toch samenwerkte met de Amerikanen. Hoe het verloop van de feiten geen steek zou houden, is voor verzoekers een raadsel.

Ten derde stelt de verwerende partij dat verzoekers hun vertrek uit Afghanistan al enkele maanden aan het voorbereiden waren, toen er nog geen sprake was van problemen met de Taliban. Op de vraag waarom eerste verzoeker toen een paspoort is gaan aanvragen, verwijst hij naar het feit dat zijn paspoort moest hernieuwd worden (paspoort met elektronische chip) en verwijst ook naar de precare situatie in zijn regio. Uit deze verklaringen kan geenszins worden aangetoond dat verzoekers toen de intentie hadden om het land te verlaten wegens de algemene situatie in Afghanistan. Daaruit kan enkel worden vermoed dat ze het zekere voor het onzekere wilden nemen. Het feit dat ze zich voorbereiden is — gelet op en in het licht van de Afghaanse veiligheidssituatie — geenszins een element dat hen kan tegengeworpen worden. Dat eerste verzoeker reeds in 2009 naar het Verenigd Koninkrijk heeft gereisd, is geen overtuigend argument om te stellen dat hij de wil heeft om in Europa een nieuw leven op te bouwen en dat hij dan ook thans geen vrees koestert.

Tot slot neemt de verwerende partij ten onrechte geen genoegen met verzoekers verklaringen aangaande de paspoorten die zij eerder voor hun vertrek uit Afghanistan verkregen. Verzoeker beseffen dat de paspoorten naast hun identiteitsgegevens ook nog andere relevante informatie kan bevatten die relevant is voor hun asielaanvraag, maar verzoekers stellen dat ze te maken hebben met overmacht. Eerste verzoeker legde omtrent de overmacht toch geloofwaardige verklaringen af:

"We gingen 3 uren en halfnaar boven op de berg en drie uur naar beneden. Op dat moment dacht ik enkel aan mezelf en kinderen en mijn vrouw. Ik gooide gewoon rugzak weg, we wilden gewoon overleven, we dachten aan niets anders, zelfs met aan onze ouders"

(gehoorverslag, pag. 8)

EN

'Ik zal hetze vragen. Als ik hetzou hebben; dan zou iik hetgeven.

Ik zou het niet voor mezelf houden. Aile documenten zijn nat geworden geweest. Ze hebben 60 mensen in een bootgezet, je wilt gewoon overleven. (gehoorverslag, pag. 9)

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat eerste verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof :

[...]

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in EU and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

[....]

Deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk:

[...]

Uit de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland valt af te leiden dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen. De asielzoeker moet dan wel een aanvaardbare verklaring geven voor eventuele discrepanties.

Verzoekers zijn van mening dat hun zaak gelijkenis vertoont met een zaak waarbij uw Raad bij arrest nr. 179 408 van 14 december 2016 de vluchtelingenstatus toekende aan de verzoekende partij in die zaak: "De Raad stelt voorts vast dat verzoekers tal van documenten neerleggen die het relaas ondersteunen. Verzoeker legt zijn oude en nieuwe identiteitskaart neer, zijn nationaliteitsbewijs, zijn vervallen paspoorten, zijn diploma als afgestudeerde in de geneeskunde, een brief van de universiteit van Tadzjikistan waaruit blijkt dat na de uitreiking van het diploma het studentenvisum verloopt en niet langer meer geldig is, informatie over de verblijfswetgeving in Maleisië, het huurcontract van hun appartement in Bagdad en een brief van het Hof van beroep in Bagdad gericht aan de onderzoeksrechter. Verzoeker bevestigt voorts in zijn verzoekschrift dat hij geen documenten kan neerleggen van zijn werk als arts in het Zayouna Health Center omdat hij er minder dan een maandgewerkt heeft bijgevolg nog geen loon heeft ontvangen en dus ook geen loonbrief kan voorleggen. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, was zijn diploma niet erkend door het Iraakse ministerie zodat hij nog niet officieel in dienst was en bijgevolg ook nog geen arbeidscontract kon voorleggen. Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er twijfels zijn over verzoekers terugkeer naar Irak, noch aan zijn tewerkstelling in het Zayouna Health Center. Ten slotte dient, rekening houdend met het geheel van de elementen in het individuele dossier van verzoeker gekoppeld aan de algemene informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier te worden besloten dat verzoeker weldegelijk een risicoprofiel heeft waardoor bij terugkeer naar Irak de vrees voor vervolging in zijn hoofdtegrond is. Meer bepaald gaat het om de soennitische achtergrond van verzoeker in samenhang met zijn tewerkstelling als arts in Zouyana Health Center en de afwezigheid van enig familiaal netwerk in Bagdad. "

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2de onderdeel

Verzoekers hebben drie zeer jonge kinderen.

Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging dient te zijn bij elke beslissing die het kind aanbelangt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Ook artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CGVS bepaalt:

"Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag. "

Uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure én op het moment dat zij uitgezet gaan worden.¹⁰ Deze schade komt uiteraard boven de schade die minderjarige kinderen van verzoekers al hebben opgelopen door de gedwongen migratie.¹¹

Met betrekking tot de minderjarige kinderen kan onder meer worden verwezen naar de volgende passage van het rapport:

"Algemeen

Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gasland Nederland.

De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun juf of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker,

deze is gekoppeld aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep, spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld als meisje vrij kunnen bewegen, iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid is. Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst. In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- * Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding en verzorging van jongere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.²⁴

- ' De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen — zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen - op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.

- ' De kinderen zijn ingeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende ontwikkelingsopdraken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit, gaan verloren als zij in het land van herkomst opnieuw moeten beginnen.

- * De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden. De Haene en Grietens 2006, p. 379.

- * Dergelijke geparentificeerde roldefinities voor het vluchtelingenkind kunnen sterk binnen de gezinsstructuur geworteld raken en zo de psychosociale ontwikkeling van jonge vluchtelingen diepgaand beïnvloeden.

- * • De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands.

- * Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van Nederlandse kinderen. Willen ergewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weggestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling. "

- * Verzoekers wensen te onderstrepen dat de precare veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolgaande kinderen. Te dezen verwijs ik naar het volgende UNHCR-rapport:

- * "Limits on access to education remain a significant concern. While school attendance has improved for both boys and girls,³⁷⁹ high levels of insecurity are a major factor in hampering access to education, with 4.2 million children reported to lack access to education due to security reasons.³⁸⁰ The use of schools for military purposes by both AGEs and pro-government forces poses further concerns.³⁸¹ AGEs also continue to carry out direct attacks against schools, teachers and students,³⁸² especially in relation to education for girls.³⁸³ Such attacks were reported to be on the increase.³⁸⁴ Other obstacles to girls' education in particular included poverty, early and forced marriage, lack of family support, lack of female teachers, and long distances to the nearest school. "¹²

- * Vooral M. Z. [...] loopt een ernstig veiligheidsrisico indien zij naar school zou gaan. Het alternatief is thuisblijven en geen onderwijs krijgen. De UNHCR Eligibility Guidelines (p. 62) stellen ook uitdrukkelijk dat kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel zijn:

- * "Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children falling under the following categories may be in need of international refugee protection:

- * [-]

- * d) School-age children, particularly girls.³⁸⁶

- * Depending on the individual circumstances of the case, they may be in need of international protection on the ground of their membership of a particular social group, their religion and/or their (imputed) political opinion."

Het risico dat Zahra thuis zal blijven is zeer groot. Verzoekers verwijzen hieromtrent naar een rapport van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen:

JZ The Committee highly appreciates the efforts to increase the enrolment of girls at all levels of education and it commends the demonstrated political will to continue pursuing this goal through global mobilization. It considers that sustainable development calls for an educated population with equal opportunities for women and men and fully supports the high priority given to this issue.

However, it is concerned at the high illiteracy rate among women, the low enrolment of girls, particularly at the secondary level, and their high dropout rate, especially in rural areas, mainly due to a lack of security to and from school. It is further concerned about the negative attitudes in society with respect to girls' education, as well as at the lack of qualified female teachers and the poor school infrastructure and long distances to school. It expresses its deep concern at the increased number of attacks on girls' schools and written threats warning girls to stop going to school by non-State armed groups, as well as at incidents where girls became ill at school under the suspicion of being poisoned. It is also concerned about the marked underrepresentation of women in higher education which is a major impediment to their appointment in public offices and their engagement in public affairs. 13

Dat verzoekers zich hebben gevestigd in een vreemde gemeenschap, België, wilt geenszins zeggen dat hij dit in Afghanistan ook kan met zijn vrouw en drie minderjarige kinderen. België, met alle verplichtingen tot opvang die de Vluchtelingenconventie en de Opvangrichtlijn met zich meebrengen, is geenszins vergelijkbaar met Afghanistan.

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

"Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world. Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Nangarhar province housing approximately 4,700 families.

The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increased pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the Forced Migration Review, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees."¹⁴

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

«Depuis la chute du régime des talibans, fin 2001, la capitale de l'Afghanistan a vu sa population croître de manière spectaculaire, passant de moins d'un million à quatre voire cinq millions d'habitants en une dizaine d'années. Cette croissance s'explique par le retour volontaire ou forcé de réfugiés en provenance du Pakistan et d'Iran, ainsi que par l'insécurité qui continue à régner dans les campagnes afghanes. Le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) estime qu'environ 70% des habitations à Kaboul sont précaires et n'apparaissent donc pas dans le plan directeur de la municipalité. Le HCR considère en outre qu'entre 60% et 80% des habitants qui vivent dans ces logements informels sont des rapatriés (returnees). Bien que de nombreux Afghans vivent dans un état de grande pauvreté, beaucoup d'argent circule en Afghanistan, en raison notamment de la présence de nombreuses organisations d'aide humanitaire et d'aide au développement, du stationnement des forces armées de la coalition internationale, et, last but not least, du trafic de drogue. A Kaboul comme dans le reste du pays, les conditions matérielles se sont profondément transformées. L'énorme augmentation des capitaux en circulation, l'explosion démographique alors que la capacité d'absorption est limitée, et le manque de possibilité d'investir dans l'économie afghane ont entraîné une hausse vertigineuse des prix du foncier.

Ces capitaux sont pour une large part gérés par les organisations internationales et non gouvernementales. Les effets de la présence de ces dernières sur les prix de l'immobilier sont énormes ; en effet, elles font monter les prix par leur forte demande en matière de bureaux et de logements. A Qala-e Fatullah, un quartier du centre de Kaboul où sont installées de nombreuses organisations étrangères, le prix du jerib variait entre 60 et 80 dollars sous le régime des talibans. Il a atteint 1,2 million de dollars en février 2012, ce qui représente une augmentation de 1900%.

A Wazir Akbar Khan, un autre secteur de la ville qui abrite beaucoup de bureaux, le prix du jerib a atteint au début de 2011 le niveau record de 1,8 million de dollars, pour retomber au début de 2012 à 1,2 million, en raison d'une baisse de la demande des organisations et entreprises américaines. Dans ces deux quartiers, mais aussi ailleurs en ville et province de Kaboul, on a assisté pendant plusieurs années (2009- 2011) à la recherche d'investissements lucratifs dans le secteur de la construction en forte expansion : transformation de bâtiments anciens en logements pour les étrangers, qu'il s'agisse des

membres d'organisations internationales ou non gouvernementales, et pour les Afghans fortunés ; construction d'immeubles d'habitation ; planification de nouveaux quartiers.

L'augmentation continue de la population urbaine en raison de l'insécurité qui persiste dans les campagnes afghanes et du retour des réfugiés des pays voisins, ainsi que la rareté dans le centre de Kaboul des logements abordables a entraîné une expansion spectaculaire de la ville. Cette tendance a mené, en conséquence, à de nombreux conflits pour le contrôle des aires périurbaines. «¹

En

In regards to refugee returnees, thepa.ce ofreturn willlargely depend on the security situation and progress in réintégration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries. Following the International Conférence on the SSAR in May 2012, theMoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions ofreturn for the millions ofrefugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced éviction. In addition, cases oflandgrabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights.¹⁶

En

"De structuur van de Afghaanse économie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

"The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of démographie, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subséquent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin ail the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15represent 49% ofthe population, the absence of a structured labour market and sustainable employmentperspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country. "69

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

"More than 77% of Afghans live in rural areas, where agriculture continues to be the main economic activity. At the national level, as almost 60% of the workforce is employed in the agricultural sector and as about 80% of the Afghan households mostly orparly depend on agriculture related income. Agriculture, agri-business, and livestock sectors, therefore, play a major rôle in driving both the labour and economic markets. "70

De werkgelegenheidis erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

"[...] unemployment and underemployment are clearly one of the most intractable problems facing the country and the lack of productive and decent job opportunities is a major cause of persistent poverty. A seemingly modest unemployment rate of7.9% and a relatively high labour force participation rate of 67% mask the harsh reality that the poor cannot afford to be unemployed. More than 48% of employed individuals in urban areas and 53% in rural areas workless than 35 hours per week on average, and could be considered "under-employed". More importantly, over 90% ofthe jobs can be classified as vulnérable employmentas they do not offer secure stable employaient and sufficient income. These jobs include own account workers, unpaid family workers and daylabourers. "71

"Moreover, if unemployment is an important characteristic of the labourmarketin Afghanistan, it is also important to stress that underemployment and working poverty are greater challenges because: i) 60% of the employed workforce are in agriculture working in low-productivity and subsistence-type production; ii) the urban labour market is characterized byskills mismatch andproblems ofjob quality in both the informai and the small formai sectors; and iii) most jobs that have been generated by the international development assistance tend to be casual or temporary and are clearly not sustainable without continuing aid inflows.

Last, it is worth keeping in mind that the exact définitions of "unemployed" and "underemployed" in the context of Afghanistan are still unclear, and have become highly politicized, given the lack of data. Such significant différences do not only come from methodological or research limitations but may also be due terminological différences. "72

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang totwerkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders:

"Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is temperedby the fact that people simply cannot afford to remain

unemployed and are therefore underemployed for the most part (48.2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation. "73

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously.

Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this generation has had more opportunities for education, but fewer opportunities after education [...]" 81

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen:

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return.

Afghanistan's living standards are amongst the lowest in the world (CIA 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37 percent using improved sanitation facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (ail IRIN 2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NRC/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

All of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that: It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country — you face severe living conditions, lack of freedom of movement — poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (AP12).(...)

Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria. Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail,

"because security means everything is closed off, nothing has its name on it, so if you don't know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days" (AP5).

Terzake kan dan ook worden geconcludeerd dat de verwerende partij een schending begaat van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen. Ten overvloede, verzoekers in het kader van de asielprocedure hun volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis hebben te vermelden. Eerste verzoeker toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Indien voormelde elementen onvoldoende zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, quod non, dienen verzoekers op te merken ook dat hun kinderen een reëel risico op ernstige schade namelijk onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen deze kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partijen dienden zij hun land van herkomst te verlaten omdat verzoeker daar door de taliban met de dood werd bedreigd omwille van zijn transportdiensten voor een Afghaanse onderneming die brandstoffen levert aan de Amerikaanse troepen in Afghanistan. Op 24 juli 2015 zou verzoeker een telefoon van de taliban hebben ontvangen waarin hem werd duidelijk gemaakt dat hij geen echte moslim is omdat hij voor de Amerikanen werkt. Dertien dagen later zouden verzoekers chauffeurs op de terugweg van een transport naar Kaboel hun vrachtwagens uit angst verlaten hebben toen zij een controlepost van de taliban naderden. De chauffeurs zouden verzoeker op de hoogte hebben gebracht van wat hen overkomen was en vervolgens op aangeven van verzoeker klacht hebben ingediend bij de autoriteiten in Pul-e-Khomri. Diezelfde dag zou verzoeker een tweede keer door de taliban zijn opgebeld met de boodschap dat zij zijn nummer in de vrachtwagens gevonden hadden en dat hij binnen de week zou worden vermoord omdat hij voor de Amerikanen werkte. Vervolgens zou verzoeker een maand thuis zijn gebleven, gedurende welke periode er meerdere keren onbekende personen naar zijn huis zouden zijn gekomen maar telkens zouden zijn afgewimpeld door verzoekers moeder. Op 3 september 2015 zou verzoeker de beslissing hebben genomen om samen met verzoekster en hun drie minderjarige kinderen Afghanistan te verlaten.

De Raad kan in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan het asielrelaas van de verzoekende partijen, en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Verzoeker maakt gelet op het door hem beschreven profiel en de gegevens in het dossier niet aannemelijk dat zijn mogelijke associatie met de Amerikaanse troepen dermate groot was dat hij door de taliban kon worden aanzien als een verrader en om die reden een risico op vervolging liep. Vooreerst blijkt dat hij niet op rechtstreekse wijze samenwerkte met de Amerikaanse troepen. Verzoeker verklaarde dat hij zelf geen contractuele relatie had met de bestemming van de goederen waarvan hij het transport voor zijn rekening nam, maar enkel met de leverancier van deze goederen. Wat betreft de olie bestemd voor de Amerikaanse troepen, werkte verzoeker in opdracht van het bedrijf Yaqin, dat verantwoordelijk was voor de contracten inzake de levering van olie aan de buitenlandse troepen. Behalve voor Yaqin vervoerde de verzoeker ook goederen in opdracht van andere bedrijven. Deze transporten werden niet door verzoeker zelf uitgevoerd, maar wel door twee chauffeurs die hij in dienst had (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 12-15). Verzoeker vermeldde overigens dat hij geen speciale relatie met de Amerikanen had en dat er honderden vrachtwagens waren die hetzelfde deden als hij, met name olie vervoeren in opdracht van andere bedrijven naar de Amerikanen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 14). Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij rechtstreeks contact had met de Amerikanen of andere buitenlanders. Daarnaast blijkt verzoeker steeds verbleven te hebben in de noordelijke stad Mazar-e-Sharif, die volgens de informatie in het administratief dossier tot de veiligere steden van Afghanistan behoort en buiten de gebieden valt waar de taliban een sterke aanwezigheid hebben. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor zelf aan dat er geen taliban waren waar hij zich bevond en dat zij zich op andere plaatsen bevonden. Om die reden zou het volgens hem voor de taliban onmogelijk zijn geweest om hem in Mazar-e-Sharif te vinden, tenzij hij door iemand zou zijn verklikt. Hem gevraagd wie dit dan zou hebben gedaan, stelt hij geen idee te hebben en verwijst hij slechts naar het feit dat iedereen in zijn business meer geld wil verdienen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 20). In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker door de taliban kon worden geïdentificeerd als vijand. In hun verzoekschrift merken de verzoekende partijen op dat het feit dat verzoeker niet rechtstreeks samenwerkte met de Amerikaanse troepen voor de taliban weinig relevant is, nu uit richtlijnen van UNHCR blijkt dat het volstaat om door de taliban te worden gepercipieerd als een aanhanger van de regering of de internationale gemeenschap om het risico te lopen door hen te worden geïdentificeerd. De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat *in casu* concrete elementen ontbreken op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker in het vizier van de taliban zou zijn gekomen als (gepercipieerde) sympathisant van de Amerikanen.

Verder kunnen ook verzoekers verklaringen aangaande de acties die de taliban ten aanzien van hem ondernomen zouden hebben niet overtuigen. In de periode tussen het tweede telefoontje, toen verzoeker door de taliban met de dood werd bedreigd, en zijn vertrek uit Afghanistan zouden er een aantal keer personen naar verzoekers huis gekomen zijn die naar hem vroegen. Ook na zijn vertrek zou er nog zijn aangebeld door personen die naar verzoeker vroegen. Deze personen zouden echter telkens genoeg hebben genomen met het antwoord van verzoekers moeder dat hij niet thuis was (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 19, 22). Als de taliban werkelijk de intentie hadden verzoeker te vermoorden, is het niet aannemelijk dat ze een aantal keer naar hem kwamen vragen maar verder geen

enkele actie ondernamen, al was het maar om hun dreigementen kracht bij te zetten. Verzoeker had gedurende een maand de gelegenheid om zijn vertrek voor te bereiden en onder meer zijn chauffeurs op te zoeken en uit te betalen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22, 23). Een dergelijke gang van zaken is maar moeilijk te verenigen met verzoekers beweerde vrees om door de Taliban te worden vermoord bij terugkeer naar Afghanistan.

Het hoeft geen betoog dat het feit dat de verzoekende partijen hun paspoorten, die zij volgens verzoekers verklaringen nodig hadden om op legale wijze naar Iran te reizen, niet voorleggen nefast is voor de geloofwaardigheid van hun verklaringen betreffende het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin zij hun land van herkomst hebben verlaten. Dergelijk paspoort bevat behalve de identiteitsgegevens nog heel wat andere informatie die relevant is voor hun asielaanvraag, zoals de datum van aanvraag van het paspoort, de uitreisdatum uit Afghanistan, eventuele visa die werden bekomen en de data van eventuele grensoverschrijdingen die met dit paspoort werden gedaan. De verzoekende partijen hebben elkaar tegengesproken wat betreft de reden waarom zij hun paspoorten niet kunnen voorleggen. Waar verzoeker verklaarde dat hun paspoorten een visum bevatten waarmee zij legaal Iran zijn binnengekomen waarna zij hun paspoorten hebben weggegooid onderweg naar België, beweerde zijn echtgenote dat zij hun paspoorten in Afghanistan achterlieten omdat zij ze niet nodig zouden hebben gehad (stuk 16, verklaring DVZ verzoeker, rubriek 26; stuk 19, verklaring DVZ verzoekster, rubriek 28). In hun verzoekschrift herhalen zij wat verzoeker omtrent het verlies van de paspoorten tijdens zijn gehoor heeft verklaard, met name dat hij zijn rugzak onderweg naar België heeft weggegooid omdat hij zijn twee dochters een berg op diende te dragen en het moeilijk was om verschillende dingen bij te houden. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker met zulke belangrijke documenten zo lichtzinnig zou zijn omgesprongen, terwijl paspoorten het verschil in gewicht toch niet zullen gemaakt hebben. Het vermoeden bestaat dat de verzoekende partijen hun paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijks informatie bevatten die negatieve implicaties heeft voor de beoordeling van hun asielaanvraag.

Het loutere gegeven dat verzoeker heeft samengewerkt met Afghaanse bedrijven die opdrachten krijgen van buitenlandse troepen kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Wat betreft het verwijt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen, merkt de Raad vooreerst op dat zij hebben nagelaten hun asielaanvraag mede in naam van hun kinderen in te dienen. Om die reden is de verwijzing naar artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat betrekking heeft op de asielaanvraag van een minderjarige en op het gehoor in het kader van het onderzoek van deze aanvraag, *in casu* niet dienstig.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*
(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”
(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partijen eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat hun kinderen een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij in Afghanistan naar school zouden gaan. Zij verwijzen naar een rapport van UNHCR waarin de precare veiligheidssituatie in Afghanistan een belangrijke belemmering voor de toegang tot onderwijs wordt genoemd, maar tonen niet aan dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, zijnde de stad Mazar e-Sharif gelegen in de provincie Balkh, van die aard is dat schoolgaande kinderen er een bijzonder risico lopen. De verzoekende partijen betogen verder dat vooral hun oudste dochter een ernstig veiligheidsrisico zou lopen indien zij naar school zou gaan en stellen dat kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, volgens voormelde richtlijnen van UNHCR een risicoprofiel hebben. De Raad merkt op dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. *In casu* worden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van de kinderen van de verzoekende partijen aannemelijk maken. Uit hun verklaringen blijkt dat hun oudste dochter in Afghanistan dagelijks in de voormiddag naar de kinderopvang ging en dat zij dit niet meer toelieten toen verzoeker een tweede keer door de taliban werd bedreigd (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22; stuk 10, gehoorverslag verzoekster, p. 3). In de mate dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, kan evenmin worden aangenomen dat zijn oudste dochter als gevolg daarvan verhinderd werd naar de kinderopvang te gaan.

Ter terechtzitting van 21 februari 2018 wijst de tweede verzoekende partij erop dat haar jongste dochter in België Nederlands leert. Dit gegeven houdt echter geen verband met de vrees die de verzoekende partijen in hoofde van hun kinderen stellen te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst, noch met het eventuele risico op ernstige schade dat zij daar zouden lopen.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Het argument dat hun zaak gelijkenis vertoont met een dossier waarin de Raad de vluchtelingenstatus heeft toegekend, is niet dienstig. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 12 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Mazar e-Sharif inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partijen voegen geen informatie die op het tegendeel wijst.

Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partijen en hun kinderen bij terugkeer naar Mazar e-Sharif in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zullen terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.6. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.8. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet preciseren hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn voor elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partijen stellen dat “*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*” wordt geschonden, preciseren zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier hebben, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partijen lichten evenmin toe op welke wijze zij de rechten van verdediging *in casu* geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS